

© UPPFÅNGAT I MOMSNÄTET

Aktualiteter och därav föranledda praktiska råd angående framförallt mervärdesskatt

Nummer ~ 5 ~ 1999 ☐ **Ansvarig utgivare:** Björn Forssén ☐ September 1999

Detta nyhetsbrev följer i första hand upp en artikel som Du hittar under Artiklar, nämligen Momsavdrag på inköp av hemdatorer (även publicerad i SN 12 1998. Nu har Regeringsrätten dömt i de båda överklagade förhandsbeskeden i frågan från SRN 1998-07-10. Regeringsrättens domar är från den 13 juli 1999, och har mål nr 5498-1998 och 5499-1998.

Regeringsrätten kunde knappast komma till annan slutsats än att fastställa SRN:s båda besked av innebörd att ingående moms för hemdatorer inte är avdragsgill, vilket nu har skett i domar. I de båda fallen har nämligen SRN utgått – i sin prövning av avdragsfrågan – från att förutsättningarna hos de båda sökandebolagen är sådana, åtminstone underförstått, att datorutrustningen inte är anskaffad för att användas eller förbrukas i bolagens verksamheter. Därmed gäller – såsom jag anförde under konklusioner (avsnitt 3) i nämnda artikel – att de båda fallen även efter domarna ger lika litet vägledning för frågan om hemdatorer skall särbehandlas avdragsmässigt eller ej.

I en artikel som hittills bara är publicerad under Artiklar på denna hemsida – se bl. a. avsnitt 1.2 i nämnda artikel ”Personalvård, går utvecklingen mot en vidare avdragsrätt på momsområdet än på inkomstskatteområdet” – anknyter jag till artikeln Momsavdrag på inköp av hemdatorer, och hävdar att RSV i skrivelser om såväl hemdatorer som om personalvård tenderar att etablera tankar om ett snävare utrymme för momsavdrag än vad som följer av den generella avdragsregeln i 8 kap. 3 § första stycket ML. Den regeln handlar enligt min mening enbart om att förutsättningen för momsavdrag skall vara att förvärvet i fråga sker i en verksamhet som medför avdrags- eller återbetalningsrätt för ingående moms. Så länge förvärvet inte sker till den anställde i första hand, utan man kan peka på ett behov för arbetsgivaren av att göra investeringen skall denne ha avdragsrätt. Därvid saknar det enligt min mening betydelse om den anställde sedan kan använda förvärvade kunskaper även privat, och om en privat förmån för denne är skattefri eller inte.

Jag relaterar i mina båda artiklar enligt ovan till EG:s kommission, och dess förslag till rådet 1998-06-17 [jfr KOM(1998) 377] om att begränsningar i företagens generella avdragsrätt för moms endast skall kunna godtas om de åtföljs av en mycket precis motivering. Kommissionens förslag sker mot bakgrund av att avdragsrätten utgör ”en grundläggande del av mervärdesskattesystemet” (för undvikande av s.k. kumulativa effekter, *min anm.*). Begränsningsfallen skall handla om sådana utgifter där det är svårt att kontrollera utgifternas fördelning mellan yrkesmässig respektive privat konsumtion och kommissionen anger att det rör sig om personbilar, logi, mat och dryck samt utgifter till lyxartiklar, nöjen eller underhållning. Sistnämnda begränsning framgår, som kommissionen särskilt påpekar, också redan av nu gällande artikel 17.6 i EG:s sjätte mervärdesskattedirektiv (77/388/EEG). Jag får som synes säkert anledning att återkomma i frågor om avdragsrättens omfattning.

Förkortningar: EEG/EG=européiska gemenskaperna; KOM=EG:s kommission;
ML=mervärdesskattelagen; RSV=Riksskatteverket; SN=SkatteNytt; SRN=Skatterättsnämnden